

Наречений

Автор:

Микола Хвильовий

Наречений

Микола Хвильовий

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Наречений» Миколи Хвильового – експресіоністична новела, для якої притаманний надзвичайний драматизм***. Головні герої твору – закохані Михайлик і Катруся, які стали жертвами нелюдської, звірячої сутності нової епохи. Найвідомішими творами автора є новели «Я (Романтика)», «Кіт у чоботях», «Арабески», «Мати», «Редактор Карк», «Свиня», «Ревізор», «Повість про санаторійну зону», незакінчений роман «Вальдшнепи». Микола Хвильовий (справжнє ім'я Микола Фітільов) – талановитий український письменник, майстер психологічної новели з елементами романтизму та імпресіонізму.

Микола Хвильовий

НАРЕЧЕНИЙ[1 - НАРЕЧЕНИЙ. Надруковане це оповідання вперше у журналі «Всесвіт» (1927.—№ 35). Згодом у т. 3 Творів і т. 1 Вибраних творів (звідки й подаємо) з такою передмовою:«Для контрреволюції нічого нема «святого». Вона не милує навіть маленьку людину з глухої провінції – людину, що, мабуть, нікому, ніколи й нічого поганого не зробила. Як же інакше розуміти це оповідання?»Написано 1927 року.]

Вона була тихесенька собі телефоністка з волосної телефонної станції. Вона жила й виросла в такій глушині, де, крім фанта, ніяких розваг не знають. Ім'я їй було Катруся. Її не можна було назвати красунею, але навіть місцеві кумушки добавляли в ній багато симпатичних рисок. Якось так трапилось, що вона

закохалась у волосного писаря і якось так трапилось, що волосний писар пішов у партизани – у ті партизани, що проти білих загонів. До цього часу вона буквально нічого не розуміла в політиці. Але тепер вона зрозуміла, що треба воювати проти генералів і що не треба царя. Вона, нарешті, навіть зробилась справжньою революціонеркою, бо Михайлик[2 - Так звали її коханого.] писав, що справжні революціонери не тільки проти царя, але й проти соціал-угодівців. Коли приходили нудні й довгі степові ночі, вона сідала до столу й писала:

«Дорогий мій, золотий мій Михайлику! Пишу тобі на твою колишню адресу, але не знаю, чи дійде і чи дістанеш ти цього листа. Я тебе кохаю, як і колись кохала – дуже, так, що аж зідхати важко. Я вже тепер не тільки проти царя, а й проти соціал-угодівців. Коли до нас приходять червоні, я страшенно радію і навіть плачу від радості. Всі вони такі гарні й хороші, ніби всі вони були твоїми близькими товаришами. Так що, дорогий мій, золотий мій Михайлику, тільки вони мене трохи втішають у моєму самотньому житті».

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примітки

1

НАРЕЧЕНИЙ. Надруковане це оповідання вперше у журналі «Всесвіт» (1927.—№ 35). Згодом у т. 3 Творів і т. 1 Вибраних творів (звідки й подаємо) з такою передмовою:

«Для контрреволюції нічого нема «святого». Вона не милує навіть маленьку людину з глухої провінції – людину, що, мабуть, нікому, ніколи й нічого поганого не зробила. Як же інакше розуміти це оповідання?»

Написано 1927 року.

2

Так звали її коханого.

Купить: https://tellnovel.me/ru/hvil-oviy_mikola/narecheniy

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)